

1. "Komponisten var begeistret over SSOs fremførelse"

"Komponisten var begeistret over SSOs fremførelse"

Av **Morten Ek**, fre. 24 mar. 2017, 09:35:31

Terningkast seks etter gårsdagens Lindberg-konsert.

Bølger, spenninger og vederkvegende larm

Komponisten Magnus Lindberg viste stor begeistring for dirigenten Pierre André Valade og SSOs fremførelse av hans orkesterverk

Arnfinn Bø-Rygg

Oppdatert: 24.mar.2017 08:24

Publisert: 23.mar.2017 22:47

På konserten torsdag kveld fikk vi høre to verk av Magnus Lindberg. Av den finske komponisten har vi i alt fått høre åtte store og mindre verk i Konserthuset, samt på Tou scene.

Det er et virkelig løft SSO her har gjort, som også viser hvor godt orkesteret er, og ikke minst: hvordan det har vokst med den krevende akustikken i Konserthuset (der vi hører det minste feiltrinn). På de tre konsertene i Konserthuset har også programmet ellers være godt gjennomtenkt: Berlioz, Schönberg og nå på torsdag Debussy. Så får vi se gjennom fingrene med enkelte språklige feil i torsdagens program: Debussys La mer (Havet) har

ikke undertittelen ”sketsjer”, men ”Tre skisser for orkester”. Den andre skissen, som heter Jeu de vagues, oversettes best med Bølgenes spill, ikke lek. Og Lindbergs Konsert for orkester har ikke tre sammenhengende satser, men fem.

Konserten åpnet med det korte verket Vivo (som kan bety både ”jeg lever” og om kunstverk: ha liv, virke levende). Verket er ganske nytt, fra 2015, med inspirasjon fra de franske impresjonister, Ravel og Debussy. Den energi som er så påfallende i nesten alle verk av Lindberg, er også tilstede her. Det ble overbevisende fremført og var et godt forspill til Debussy.

Debussy hadde ikke særlig kontakt med havet da han skrev La mer (1905); det var mer en erindring, à la hans samtidige Marcel Proust. I den første partiturutgaven var førstesiden prydet med det senere så berømte fargetresnittet Bølgen av japaneren Hokusai, og viser Debussys affinitet til det fjerne Østen, som vi også kan høre i La mer. Det spesielle med verket er at det lar seg høre på to nivåer; på overflaten er der lysende orkesterfarger og drama, men under ligger nøye utarbeidede strukturer. SSOs utsøkte fremførelse av verket, med en dirigent som kjenner sin Debussy ut og inn, bekreftet denne dobbeltheten.

Glimrende fremførelse

Lindbergs store Konsert for orkester (2003) er en Konsert i ordets egentlige forstand: konsert (på latin concertare og italiensk concertare) kan bety både å strides og å forene. Vi kan tenke på en klaver- eller fiolinkonsert, der soloinstrumentet spiller både med og mot orkesteret. Hos Lindberg er alle deler av orkesteret virksomme så å si etter tur, foruten at enkelte instrumenter (fløyte, klaver, fiolin, treblåsere etc.) opptrer som individuelle solister eller som grupper. Det fins langsomme partier i dette verket, som er relativt stille, men det er den vederkvegende musikalske larmen som er gjennomgående.

Lindberg er i sitt ess i det store format. Berlin-filharmonikernes dirigent Simon Rattle har uttalt at Lindberg er et levende bevis på at symfoniorkesteret ikke er dødt. For det er et enormt lerret Lindberg i dette storslagne verket spenner opp, fylt med grandiose gester, en tett vev av stemmer og en målrettet struktur, slik det generelt preger Lindbergs skrivemåte. Å høre dette store verket, der det ikke spares på lydnivået, og der spenninger avløses av eksplosjoner, var en lyst for øret.

Lindberg selv ble fremkalt til scenen og viste en tydelig begeistring for dirigent Valade, og for den storslåtte fremførelsen av dette verket som har format i mange betydninger av ordet.